

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Jeg synes altid, det er dejligt, når man kan starte en politisk debat, og jeg vil da gerne gentage, hvad jeg sagde, nemlig at Venstre er glad for, at vi har indgået det her forlig. Det har der ikke været nogen tvivl om, og der var heller ikke nogen tvivl om det, da vi havde førstebehandlingen, og det blev sagt meget tydeligt, hvad vi mente om helhedsorienteret byfornyelse.

Grunden til, at jeg kom ind på det, var, at selve udgangspunktet, sådan som jeg opfatter det – det kan være, jeg har misforstået det, så må jeg blive rettet – tanken om kvarteropløft og byudvalgsplanerne hænger nøje sammen med helhedsorienteret byfornyelse, for det er dér, finansierungsgrundlaget er.

Jeg mener ikke, det, jeg er kommet med, er skrap kost. Hvis man skal komme med nogle bud, er budet meget enkelt, og det er, og det har jeg sagt flere gange, at det her hører til hos kommunerne og hos amterne. Det skal løses decentralt. De, der er i det lokale område, har bedst forstand på det, og det har hele tiden været min pointe.

Men hensyn til Agenda 21 vil jeg absolut ikke sige noget nedladende. Det, jeg forsøgte at udtrykke, var min fortvivlelse over, hvor meget man er i stand til at koge sammen som boligminister. Jeg mener, at alle de emner, der er taget med, er udtryk for, at det overhovedet ikke hører hjemme på boligområdet. Når jeg kigger på sociale problemer og miljøproblemer, tager jeg ikke udgangspunkt i boligpolitik, og det gør mange andre heller ikke. Dét er min pointe.

John Vinther (KF):

Hr. Hans Peter Baadsgaard brugte en del af sin ordførertale til at beskyldte tidligere borgerlige regeringer for, at tingene så ud, som de nu engang gør i dag. Det var også forventeligt. Jeg var næsten blevet skuffet, hvis hr. Hans Peter Baadsgaard ikke havde brugt en del af sin tale på den polemik. Jeg synes ikke, det er så konstruktivt, hvis vi skal bruge tiden på at rette skytset mod hinanden for, hvorfor det ser ud, som det gør, men blot konstatere, at tingene nu engang ser ud, som de gør.

Jeg tror, at vi kan blive enige om, at når der i dag er et behov for at lave byudvalgsarbejde og for at rette op på tingenes tilstand, skyldes det vel ikke mindst, at man op gennem 1960'erne og 1970'erne havde en forfejlet strategi for, hvordan man byggede almennyttige boliger. Jeg tror,

at selv hr. Hans Peter Baadsgaard i dag vil medgive, når man tager en tur gennem Københavns Vestegn og ser på Brøndby Strand-planen, ser på Ishøjplanen, andre bebyggelser, at sådan kunne vi ikke drømme om at bygge i dag, for det siger næsten sig selv, at det skal resultere i ghettodannelser og problemer. Jeg tror også, erfaringen har vist, at når man i den almennyttige sektor i dag bygger små enheder, får man ikke problemerne. Dem har man i de byggerier fra 1960'erne og 1970'erne, hvor man byggede meget store enheder.

Udgangspunktet må vel også være, at det helst ikke skal kunne komme bag på nogen, at man i den almennyttige sektor har en række sociale problemer. Det er nu engang den almennyttige sektors hele eksistensberettigelse, at sektoren er der for at varetage sociale problemer, boligsociale behov. Men jeg er enig i, at der er et behov for at dæmme op for de tiltagende ghettodannelser, der er et behov for at forbedre situationen og for at rette op på udviklingen i en række meget belastede boligområder.

Jeg er også enig i, at løsningen må ske i et samspil mellem forskellige ministerier; boliglovgivningen kan ikke rette op på alle de problemer, der er i de belastede områder. Det samspil skal være der, men det er ikke nødvendigvis det samme, som at jeg er enig i den helhedsorienterede løsning, som åbenbart er blevet modeordet i regeringspartierne. Man skal have samspil, men det må nu engang også være sådan, at de lovgivningsmæssige rammer udarbejdes ministerium for ministerium, og at de lovgivningsmæssige rammer skal være i orden, for at man overhovedet kan løse problemet. Efter min opfattelse er det på det område, regeringen svigter.

Regeringen er på nogle områder forfaldet til at beskrive problemet og til at komme med lap-løsninger. Lad mig nævne et eksempel. I redegørelsen bruger boligministeren en del tid på at beskrive, hvor godt det er, at man via konverteringer har været i stand til at nedbringe huslejeniveauet i den almennyttige sektor. Det er jeg fuldstændig enig i er et mål i sig selv, men når nu regeringen er enig i, at det er et mål i sig selv at få nedbragt huslejeniveauet, hvorfor tager man så ikke fat om nældens rod? Hvorfor ser man ikke på muligheden for at motivere den almennyttige sektor til at bygge billigere, til at administrere billigere, til at holde udgifterne nede, til at afholde sig fra sideordnet virksomhed, når man – hvis det går galt – kun kan hente pengene ét sted, nemlig via huslejen.